

rudečo rožo! Utrgam jo. Še pred mamico sem hitela iz vrta, mudilo se mi je — mudilo nazaj v svojo sobico, kjer sem mili svoji »Slovenki«, katera mi nudi dražestne svoje bele liste v modrih platnicah, položila rudečo rožo — svoje ljubezni.

Saj jo je vzgojila ljubav.

Na vrtu je rožo sadila
In s solzami ji je prilila
„Zakaj pa o dekle mladó —
Sadiš ti cvetice takó?“

„Komu jo boš v šopek zvezála,
Komu pa boš šopek ta dála
O šopek iz vrtnih gredic —
Poróšen od tvojih solzic?“ —

„O roža vsajéna v bridkosti,
Bo cvela mi v dnevih radosti —
In novi pognala bo cvét, —
Ko ljubi bo vrnil se spét!“

„In takrat naproti vesela
Mu bodem s cvetico hitela, —
In dala mu bom jo v pozdráv,
Saj jo je vzgojila ljubáv!“ —

Bogomila.

Pri oknu.

Spisala Z.

Pri oknu sedim in gledam venkaj v mrzli zimski dan. Knjiga mi leži v roki a ne berem je; v sosedni sobi igra Marija glasovir, a meni udarjajo ti tožni akordi kakor iz velike daljave na uho. Pod oknom stoje drevesa a za temi teče reka. Barva jej je zelenkasta in iz nje vstajajo sivi kolobarji in zavijajo hiše onostran obrežja v siva prozorna meglena krila. Ivje obrobja drevesne veje in vejice; žalostno poskakuje nekaj ptic po lesenej ograji na obrežju. Mimo pride dekletce, majhno, ljubko dekletce; trese se od mraza, krilce ji je tenko, oguljeno, rokavci prekratki a male ročice višnjavkasto rudeče, sope v trdo, mrzlo peščico, drgne premrzle prstke a zobe jo vendar. Počasi stopicajo male nožice v strganih, luknjastih